

Κάποια χρόνια νωρίτερα, όταν χτυπούσε βαριά ο παλμός των μνημονίων, θεωρούσα ότι ήταν μέγα ιστορικό σφάλμα η σύγκριση των δυσκολιών της γενιάς που γεννήθηκε στο μεσοπόλεμο, με τις αντίστοιχες της επόμενης. Το μεταξικό καθεστώς, ο πόλεμος ενάντια στο άξονα, η τριπλή Κατοχή, η λευκή τρομοκρατία, ο Εμφύλιος και η αρρώστια του μετεμφυλιακού κλίματος δεν μπορούσαν να συγκριθούν με ό,τι προέκυψε αργότερα. Αν δε, προσθέσουμε την αδιάτρευτη πληγή της Μικρασιατικής καταστροφής, την μεγαλύτερη μέχρι τότε ανταλλαγή πληθυσμών σε παγκόσμια κλίμακα και το, κατά τα φαινόμενα, τελευταίο των πραξικοπημάτων, δεν πρέπει να υπάρχει λαός και φερόμενο ως ανεξάρτητο κράτος στο νηπιάριο, που να δοκιμάστηκε τόσο όσο το Ελληνικό στην πενήνταετία ανάμεσα στη δεκαετία του '20 και του '70.

Έτσι, όσα ζόρια κόμισαν τα μνημόνια, όσος κόσμος και αν σοκαρίστηκε, όσες περιουσίες εξατμίστηκαν, ακόμα και η κατακόρυφη αύξηση των αυτοκτονιών, δεν μπορούσαν να μπουν στο ζύγι με το τόσο ζοφερό παρελθόν. Στο φινάλε υπήρχε και ένα είδος συλλογικής ευθύνης για ότι είχε προκύψει εσχάτως.

Από την απελευθέρωση της τραπεζικής πίστης και το «φτηνό» χρήμα, τον «καλπασμό» του χρηματιστηρίου, τη «λαμπρότητα» των 28^{ων} θερινών Ολυμπιακών αγώνων, το «ενιαίο» νόμισμα σε μια μη ενιαία Ευρώπη. Όλα αυτά που πολύ λίγοι έβλεπαν ως ανισόρροπα. Και ακόμα λιγότεροι κατανοούσαν ότι κυριαρχούσε μια πάνδημη, κατά πάσα πιθανότητα κατευθυνόμενη, ώθηση προς μια ανεύθυνη κατανάλωση και μια ευρύτερη, αδικαιολόγητη, πανηγυρική διάθεση, συνοδευόμενη από την αξέχαστα άστοχη ρήση «ισχυρή Ελλάδα».

Κατόπιν της κορύφωσης των μνημονίων, προέκυψαν πολλά. Η συγκυβέρνηση, το κυβερνητικό σχήμα των τεχνοκρατών, οι αλλεπάλληλες εκλογικές αναμετρήσεις, η ανάσταση των ντόπιων ναζί, η πλημμύρα των απανταχού «πωλείται», η πρώτη φορά αριστερά, το δημοψήφισμα, η έξοδος (;) από το μνημόνιο, η πανδημία, ο πόλεμος στην ευρύτερη γειτονιά μας, αλλά και η δεύτερη τετραετία του δεύτερου, αιρετού, υιού πρωθυπουργού, σε ένα θέρους πλήρες προβλημάτων και καταστροφών.

Προέκυπτε όμως, συν τω χρόνω, ολοένα πιο δυναμικά, πιο ανησυχητικά μια νέα επώδυνη, βίαιη, διχαστική πρακτική. Από την μπαλίτσα όπου αναβαθμίστηκε από την καφενειακή καζούρα σε σφαγές εν μέση οδῷ, έως τα εργασιακά, τα κοινωνικά, τα ερωτικά, τα πολιτικά σαρώνοντας κάθε ίχνος καλών προθέσεων.

Αυτό που δεν προέκυψε είναι η αντίληψη ότι:
το κράτος δεν είναι εταιρεία,
οι εργαζόμενοι δεν είναι προϊόν,
το έθνος δεν είναι μόδα,
η ζωή δεν είναι αντικείμενο έκθεσης στα σόσιαλ.

Όσοι νιώθουν ανησυχία ας ανακουφιστούν, με 500ml καθ' εκάστην πρωίαν, με το
γλυκόπιτο θεραπευτικό Α
σης Επενδυτικής Βαθμίδας
ναβάθμι
.

Όσοι δεν νιώθουν, είναι ευτυχείς.

Κάπως έτσι η σύγκριση των δυσκολιών που αντιμετώπισαν οι γενεές, αναβαθμίστηκε από μέγα ιστορικό σφάλμα, σε απλό σφάλμα.